

Πορεία του Φ.Ο.Σ. στα χιόνια της Κυρά-Βγένας

Μετά τις βροχές και τις ομίχλες της Πάρνηθας και του Κιθαιρώνα, ο Σύλλογός μας, στις 16–17 Ιανουαρίου 2016 βρέθηκε στις χιονισμένες πλαγιές και τα ελατοδάση του Παναιτωλικού όρους. Καλά το είχαμε προβλέψει στην ανακοίνωση για την εξόρμηση αυτή ότι χρειαζόταν να έχουμε μαζί μας αδιάβροχα, γάντια ακόμη και γκέτες για πορεία στο χιόνι. Τελικά, και παρά τις κακές καιρικές συνθήκες -μέχρι και χιονοθύελλα αντιμετωπίσαμε!!- η εξόρμηση αυτή ίσως να ήταν η καλύτερη μέχρι στιγμής για το Σύλλογό μας.

Οι προβλέψεις για τον καιρό, όπως αυτές δίνονταν από τηλεοράσεις, ραδιόφωνα και το διαδίκτυο, κάθε άλλο παρά ευνοϊκές ήταν για να αποφασίσει κανείς να βγει καν από το σπίτι του. Παρόλα αυτά, το Σάββατο στις 8 το πρωί, όλοι βρίσκονταν στο Πανεπιστήμιο με τα σακίδιά τους και άλλο εξοπλισμό τους, αλλά προπάντων με τη διάθεση της περιήγησης στο βουνό.

Το λεωφορείο ακολούθησε την πορεία προς την Κόρινθο και συνέχεια -μέσω της Εθνικής οδού Κορίνθου–Πατρών, περνώντας και από την περίφημη περιοχή της Βόχας, γνωστής για την ευφορία στην καλλιέργεια εσπεριδοειδών, ελιάς, αμπέλου-

φτάσαμε στο Ρίο. Με το φέρυ περάσαμε απέναντι στο Αντίρριο απ' όπου, μέσω της εντυπωσιακής Κλόκοβας (1.038μ.) και Βαράσοβας (917μ.), που αφήσαμε συνοφρυωμένες με πυκνά σύννεφα στην κορυφή τους,

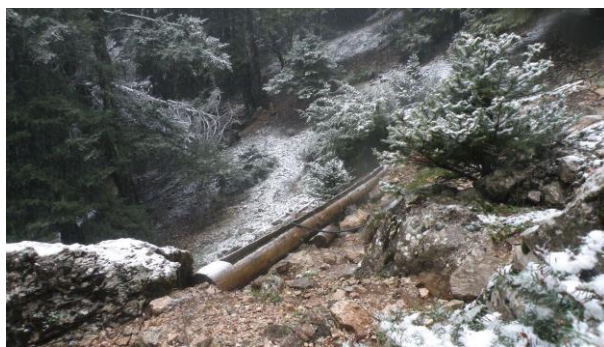
δεξιά και αριστερά μας, φτάσαμε στην Κλεισούρα του όρους Αράκυνθος ή Ζυγός (984μ.) όπου και το εκκλησάκι της Αγίας Ελεούσας αριστερά μας, μάς ατένιζε από ψηλά, χωμένο σε σπηλιά των θεόρατων βράχων. Στο βουνό αυτό έδρασε ο οπλαρχηγός της Ρούμελης Δημήτρης Μακρής στα χρόνια της Ελληνικής Επανάστασης. Είναι αυτός που ειδοποίησε τους Μεσολογγίτες για την επερχόμενη πολιορκία της πόλης από τους Τούρκους. Από το τέλος του περάσματος της Κλεισούρας, είχαμε την ευκαιρία να δούμε τις λίμνες Λυσιμαχία και Τριχωνίδα. Η τελευταία λίμνη είναι η μεγαλύτερη σε έκταση φυσική λίμνη της Ελλάδος, ενώνεται με αυλάκι με τη Λυσιμαχία και εν συνεχεία τα νερά πέφτουν στον Αχελώο ποταμό.

Μέσω του χωριού Παναιτώλιο φτάσαμε στην Παραβόλα, κεφαλοχώρι της περιοχής, όπου επιβιβαστήκαμε σε άλλο μικρότερο λεωφορείο γιατί ο δρόμος προς το χωριό Περιστέρι, στενός και με κλειστές στροφές, δεν επέτρεπε την προσέγγιση με το λεωφορείο που αρχικά χρησιμοποιήσαμε. Έτσι φτάσαμε στο Περιστέρι, απ' όπου - αφού τοποθετήσαμε τις βαριές αποσκευές σε αγροτικά- βαδίσαμε σε αγροτικό δρόμο, υπό βροχή, μέχρι το καταφύγιο του ΕΟΣ Αγρινίου. Βρεγμένοι όλοι, μετά από

περίπου 1,5 ώρα πορεία φτάσαμε στο καταφύγιο όπου μας καλοδέχτηκε το αναμμένο, με χοντρά ελατίσια κούτσουρα, τζάκι. Ακολούθησε μια ωραία βραδιά με τραγούδι, πλούσια εδέσματα και συζητήσεις μέχρι τα μεσάνυχτα οπότε σάλπισε ... το σιωπητήριο.

Νωρίς το επόμενο πρωί όλοι ήταν έτοιμοι για την πορεία, η οποία άρχισε αμέσως ανηφορικά, σε χιονισμένο τοπίο. Σύντομα βρήκαμε πηγή από την οποία ορισμένοι εφοδιάστηκαν με νερό. Η ανηφορική πορεία συνεχίστηκε στο ελατόδασος μέχρις ότου συναντήσαμε δεύτερη πηγή, στην οποία χαρακτηριστικά παρατηρήσαμε

σκαμμένο κορμό ελάτης που χρησιμεύει ως ποτίστρα για τα ζώα. Αυτού του είδους οι κατασκευές, γνωστές και ως «καλάνια», είναι συνηθισμένες στα βουνά μας αντί εκείνων που χρησιμοποιούν άλλου

είδους υλικά όπως μπετόν, λαμαρίνες, πλαστικά, αποτελώντας παραφωνία στο τοπίο.

Το μονοπάτι μετά την πηγή αυτή, στρέφεται απότομα δεξιά και σύντομα βρεθήκαμε να ψάχνουμε σημάδια σε ανηφορική πλαγιά μέχρις ότου, μετά από μικρή σύγχυση φτάσαμε σε ξέφωτο όπου συγκεντρωθήκαμε. Η πορεία πλέον συνεχίστηκε σε πολύ περισσότερο χιόνι, ανεβήκαμε αριστερά μέσα από χαμηλά δέντρα κέδρου (*Juniperus* spp.) και φτάσαμε σε κορυφογραμμή που οδηγεί στην κορυφή Κόκα. Ο καιρός όμως είχε πλέον ιδιαίτερα αλλάξει. Πυκνή χιονόπτωση και ισχυρός αέρας (πραγματική χιονοθύελλα θα

έλεγε κανείς) εμπόδισε τη συνέχιση της πορείας για αρκετούς. Αποφασίστηκε η επιστροφή καθόσον η πυκνή ομίχλη δεν επέτρεπε την προσέγγιση της κορυφής. Και τότε, ως μια αλλαγή σκηνικού, η ομίχλη αποσύρθηκε, η χιονόπτωση σταμάτησε και ο αέρας κόπασε, σαν να ήθελε κάποιος να αποζημιώσει την προσπάθεια τόσων φοιτητών μας, που αρκετοί είναι αλήθεια χωρίς ιδιαίτερο εξοπλισμό για χειμερινό βουνό, τόλμησαν, άντεξαν και κατάφεραν να φτάσουν έως εκεί. Χωρίς την ομίχλη το θέαμα πλέον της Τριγωνίδας λίμνης που λαμποκοπούσε στον ήλιο κάτω χαμηλά, αλλά και των άλλων κορυφών (Βγένα και Ξάνθη) που ξεπρόβαλαν μπροστά και δεξιά μας, ήταν εντυπωσιακό και καθήλωσε πραγματικά την ομάδα που όχι πλέον δεν κατηφόριζε, αλλά σχεδόν όλη ανέβηκε στην κορυφή που σκεπασμένη με πάλλευκο και φρέσκο χιόνι φάνταζε πανέμορφη.

Η επιστροφή έγινε πολύ ευκολότερα και με μεγαλύτερη άνεση απ' ότι λίγες ώρες πριν. Στο καταφύγιο φτάσαμε με την ικανοποίηση ζωγραφισμένη στα ξαναμμένα από το κρύο πρόσωπά μας. Σε λίγο, ο συμπαθητικός κτηνοτρόφος Σεραφείμ, που είχε ψήσει στη σούβλα ολόκληρη προβατίνα για μας, την έφερε σε σκάφη με το αγροτικό του, ζεστή-ζεστή και κομμένη για να επακολουθήσει έτσι, πεινασμένοι κι όπως ήμασταν από την πορεία, πραγματικό φαγοπότι ... δεν ξέρουμε βέβαια τι έκαναν κάποιοι χορτοφάγοι! Ακολούθησε η κοπή της βασιλόπιττας από τον Πρύτανη και αφού αφήσαμε το καταφύγιο πεντακάθαρο (μην ξεχνάμε ότι όλη την ώρα κυκλοφορούσαμε με παντόφλες – τα άρβυλα απαγορεύτηκαν απολύτως), άλλοι με τα πόδια, άλλοι με αγροτικά, φτάσαμε στο χωριό Περιστέρι, που έχει το μικρό καφενείο-εστιατόριο ο κτηνοτρόφος Σεραφείμ. Κτηνοτρόφος, που πραγματικά αποτελεί παράδειγμα για τις δραστηριότητες που έχει, στο πλαίσιο της έννοιας πολυλειτουργική γεωργία- κτηνοτροφία, που διδασκόμαστε στο Πανεπιστήμιό μας.

Ο ίδιος άνθρωπος διατηρεί ποίμνιο προβάτων-αιγών, μοσχάρια ελευθέρως βόσκησης, χοιρινά, πουλερικά, παράγει φέτα, αλλαντικά και ενεργεί στο πλαίσιο του εναλλακτικού τουρισμού ως οδηγός βουνού, προμηθεύοντας ταυτόχρονα με τα προϊόντα του τους ορειβάτες-περιηγητές που φτάνουν στο χωριό του και στο καταφύγιο, τα κλειδιά του οποίου και έχει.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα, μέσα στη θαλπωρή του λεωφορείου, δεν μπορεί παρά όλοι να αναλογιζόμασταν τα χιονισμένα τοπία που τα βλέμματά μας αγκάλιαζαν για τόσες ώρες, τοπία που μπορεί να έμειναν πίσω μας, αλλά παρέμειναν στις καρδιές μας.

Επιμέλεια κειμένου
Ομότιμος Καθηγητής Ν.Γ. Εμμανουήλ
Δρ Ε.Ν. Πάνου

Φωτογραφίες

Κουτρομάνη Αντουανέτα, Κουτσογιαννοπούλου Κατερίνα, Κοψαύτη Ζωή, Μπιρμπίλης Κώστας, Παπαδόπουλος Γρηγόρης, Τσακλίδου Ελένη, Χαροκόπος Ευθύμης

Το καταφύγιο στο όρος Κυρά-Βγένα

Όλη η ομάδα κοντά στην πρώτη πηγή.

Η Αντιπρότανης Αν. Καθηγήτρια Μ. Καψοκεφάλου φτάνει θριαμβευτικά στο καταφύγιο.

Η Αντιπρύτανης Αν. Καθηγήτρια Μ. Καψοκεφάλου με το τεράστιο καρβέλι ζυμωτό ψωμί (φοιτητική μέριμνα γαρ).

Το μοίρασμα της Βασιλόπιττας από τον Πρύτανη Καθ. Γ. Παπαδούλη.

Στιγμιότυπα στο καταφύγιο που δείχνουν τη συντροφικότητα και το δέσιμο που αναπτύσσεται μεταξύ των μελών του Φ.Ο.Σ. του Γ.Π.Α.

Στιγμές στο καταφύγιο.

Κρύο ... πολύ κρύο!

Η χιονισμένη κορυφή Κόκα ξεπροβάλλει από την ομίχλη.

Η Τριγωνίδα λαμποκοπά κάτω χαμηλά.

Χαρούμενα πρόσωπα

Χαρούμενα πρόσωπα

Η κατάκτηση της κορυφής!

Χιονισμένα τοπία στην Κυρά-Βγένα.